

Sygn. akt II UK 91/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z wniosku Z. G.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w W.
o wysokość emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 czerwca 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 13 czerwca 2012 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 13 czerwca 2012 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację Z. G.
w sprawie o wysokość emerytury policyjnej przeciwko Dyrektorowi Zakładu
Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W..

Ubezpieczony zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną. Wniosek
o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony został występowaniem w
sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a mianowicie „czy istnienie rozbieżność
w przyznawaniu uprawnień emerytalnych funkcjonariuszom, których akta osobowe
są jawne, a funkcjonariuszom, którzy posiadają akta w Instytucie Pamięci
Narodowej, które są objęte bezterminową tajemnicą państwową”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego nie kwalifikuje się do przyjęcia do merytorycznego rozpoznania.

Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że jeżeli skarżący jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., konieczne jest przedstawienie występującego w sprawie zagadnienia prawnego przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których powstało, wskazanie argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych oraz wykazanie, że przedstawione zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie będzie miało ważne znaczenie dla praktyki sądowej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2007 r., V CSK 357/07, Lex 621244). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, opartego na przesłance wymienionej w tym przepisie, musi zawierać wywód zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.).

Poza tym, w świetle art. 398⁴ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać - między innymi - przytoczenie podstaw kasacyjnych, gdyż w tych granicach podlega rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy z mocy art. 398¹³ § 1 k.p.c. Przyjmuje się, że rozpoznanie skargi kasacyjnej w granicach podstaw oznacza ograniczenie się do rozpoznania zarzutów naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego. Nie mogą zatem stanowić podstaw skargi całe akty prawne ani ich niedostatecznie zindywidualizowane jednostki redakcyjne. Konieczne jest określenie, jakie przepisy - oznaczone numerem jednostki redakcyjnej (np. artykułu, paragrafu, ustępu, punktu) aktu prawnego (np. ustawy, rozporządzenia) - zostały naruszone, na czym naruszenie każdego z nich polegało (na błędnej wykładni czy niewłaściwym zastosowaniu) oraz - przy naruszeniach przepisów postępowania - jaki mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Przytoczenie podstaw kasacyjnych wymaga wskazania konkretnych przepisów, których naruszenie skarżący zarzuca, co w wypadku podstawy wymienionej w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. (naruszenie prawa materialnego) oznacza, że konieczne jest oznaczenie naruszonych norm prawa

oraz postaci ich naruszenia (błędna wykładnia lub niewłaściwe zastosowanie). Ponadto, ponieważ w związku z treścią art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c., ustawodawca czyni rozróżnienie między przytoczeniem podstaw kasacyjnych a ich uzasadnieniem, nie stanowi należytego przytoczenia podstaw skargi kasacyjnej powołanie się na art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. bez jednoczesnego określenia konkretnych przepisów prawa materialnego, które zostały naruszone, choćby skarga kasacyjna zawierała formalnie obszerne uzasadnienie podstaw kasacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 17 marca 2006 r., I CZ 14/06, niepublikowane, z 11 marca 1997 r., III CKN 13/97, OSNC z 1997 r., nr 8, poz. 114).

Skarżący oparł skargę kasacyjną na podstawie naruszenia prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.), a mianowicie Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności sporządzona w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2. przez przyjęcie, że w wyniku obniżenia emerytury Z. G. nie doszło do naruszenia praw człowieka w postaci dyskryminacji. Profesjonalny pełnomocnik nie wskazał przy tym konkretnych jednostek redakcyjnych powoływanego aktu prawnego. Natomiast uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący w istocie nie formułuje wywodów prawnych odnoszących się do podstaw kasacyjnych a wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz jego uzasadnienie odnoszą się do wątpliwości dotyczących okoliczności faktycznych. Brak zatem podstaw do uznania, że w sprawie występuje istotne zagadnienia prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ k.p.c.